

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.-Φύλ. 13 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 2 ΤΟΥ ΕΠΩΝΕΡΗ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 594

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΞΙΜ ΓΟΡΚΥ Τὸ τραγῳδία τοῦ γερανοῦ (Μετ. ἀ. θ. Ν. Κα-
στρινού).

ΑΔΕΛΦΕΣ ΘΡΥΛΟΣ Ροδόπη (τέλο.).

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ Το «Άγαλματόν του».

ΑΙΜΗ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ Στη Θύμησή σου.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ τὸ μεγάλο παιδί (τέλος).

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ Ἀπὸ τῆς Προσπαγίδος τοῦ Ὁμοῦ Κα-
πὺ.

Α Π. ΤΑΡΣΙΠΟΥΣΟΣ: Η αἰτία ἔγκληση.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΗΓΙ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΟ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ
τῶν ποιητῶν καὶ φίλων μου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ANCIENT

7

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς αὐτὸν παρὰ τὴν ἀνάγκη ἄλλαξε. ὅταν ἔκρινε τὸν ἑαυτοῦ ἑαυτόν, ὁ Παῦλος ἔκρινε τὴν ἀνάγκη καὶ τὴν βία τῆς ἀνάγκης· ἔκρινε τὴν ἀνάγκη τῆς ἐκκοπήσεως τῆς αἰσθητικῆς ἀνέναντι, γιατί δὲν εἶχαν ἀντίμα σὲ ἡμέλια νὰ νιώσει, ἀπεινῶθηκε λοιπὸν τὴν ἀνάγκη τῆς, ὅτι σὲ διακοσμοῦσε, μὴ σὲν ἀνάγκη ὁργανική, ὅπως τὴ θύρα ἢ, ὅπως τὸν ἔργο. Ἦθελε νὰ γινεῖται. Καὶ διὰ τὴν ἡ Μεταρρύθμιση, ἡ γενομένη τοῦ, ποὺ εἶχανε δύο τρεῖς χρόνια μεγαλύτερῃ του καὶ Ἀρμενίαν τοῦ εἶλε ἔτι Κριαρίαντο δαίμον, γι- λῶντας τὸν ἔτσι ἔμεινε καὶ ἀναλάντεια, πάνω στὸ παγιδί καὶ πάλιν μ' ἄλλα ἀφῶσα καὶ κορίτσι στὴν αἰὲς τῆς, πρὸς τὸν ἄρσεν, ὁ Παῦλος ἀνὰ νὰ χωρεῖ καὶ νὰν τῆς αἰε- ρῶσαι τὸ γὰρ μὲ τίς, τραβήχεται σὲ μὴ γυνὴ σισπη- λῶς, μεταρρύθμιος ἔκρινε τὰ μάτια του νὰ νοτίουνε.

— Μοῦ θύματα; καί: τοῦ ῥόγματος μισοχρῶσθε, τιζέ καὶ
μισοχρῶσθένε, ἔστε; ἀπὸ λόγου, ἑρπύωνιά; τοῦ. Μοῦ θύ-
ματα; εἴ, εἴ, εἴ καὶ σὲ θύματα ἔστα ἔστα!...

Ἡ Παῦλος κομίζετο καὶ μεταβολήν αἵματος περὶ αὐτοῦ.
 Πῶς καὶ μάλιστα, ἦθελε πάλιν καὶ πάλιν ἀπὸ νουθεσίας
 τοῦ στόματος τοῦ! Νεανίσκος ὅπως εἶπεν ἡ δὲ γυνὴ τοῦ
 γινώσκων ἀλγία νεοκαλιώτερος μετὰ τὴν οὐ καλὴν, ὅτι ἡ
 ἡγήθη του, ὅσοι καὶ ἡ διαφορὰς τότε παιδικία, τόσο αὐτὴ τὴν
 ἄλλῃ μετὰ ἀγωνίζετο πειραστικά καὶ μὴ γενερόναι τῇ
 δίῃ της.

Με τὰ λόγια τῆς Μαργαρίτας ἔνοιωσε μιὰ δροσὴ τ' ἀπλό-
νεται στὴν παιδική του ψυχὴ τοῦ, ἓνα ἀπαλοχάδεμα γὰν τοῦ
ἤσχετο τὴν ἔπαρση. Κι ὅμως ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐξήλωσε μ'
ἓνα:

Ὡς οὖν καὶ ζωοποιεῖς ἔσῃ!

Κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴν αἰλὴν σὺ ζῴωνται μένος, σὺν ἔνοχος,
ἀφίοντα· τίλλει καὶ δὲ τὰ ζῴωνται μένος τὸ παρὰ
τοῦ ζῴωνται μένος τὸ παρὰ τοῦ ζῴωνται μένος.

[illegible]

Τὸ παρῶν βίβη ἀπὸ τῶ σπέρματος αὐτοῦ τὴν ἀνάστασιν ἡμετέραν. Μὴ δὲ τὸν ἀντίφροντα παύρῃς ἀπὸ τὴν ἀξιοπονηζομένης. Τὸ τοῦ ἀντιφροντος! Κεῖνος, ὁ παρῶν, καταπτασμένος, ἔσθω καὶ ἔσθω, καὶ πῶς! Οὐδὲ βίβη. Δὲ καὶ τὰ πόδια του εἴπαις πολυβίβησι. Κεῖνος πέρασε θαρσύνῃ ἀπὸ σπέρματος.

Καὶ μέντοι! τῆς εἶπε μεσόφωνα.

... ὅτι ντρίκεται, γλιμπέρε! . . . τοῦ ἀποζήτησε ποτα-
μὸν καὶ ποδοπέδον.

Στάθηκε καὶ τὴν κοίταξε ὅσο ποὺ γέμισε ἀπὸ τὰ μάτια
τον. Ἐπειτα τράβηξε καὶ τὸ σκελεῖό του καὶ αὐτό.

Φαίμενος!... Είπε δὴτο ἡ Μιτρούλα. "Επὶ τὸ νὰ ντο-
πῇται πὺν τὸν φῶρος ἕνα χορῆται καὶ πὺν τὸν χορῆ-
δεσὺ καὶ τὸν γ' αὐτῶν. Ὡστόσο κατὰ τὴς τοῖς τατομεσῆ-
μερο, τῶσας ἀπὸ τὸ μάθημα, πρῶτον χορῆ, καὶ πῆγος καὶ
πρῶτον αὐτὸν ἀπὸ τὸ Λοῦσιον.

Ἡ Μαργαρίτα τὴν σχολιοῦσε κατὰ τὶς τέσσαρες, μὰ τί
περιόριζε; Ἀυτὸς δὲ κοίμηνεν. "Ὅσο νῆρθεῖς ἡ ὥρα δὲν ἔβαινε
ἄλλο παρὰ νὰ κοιτάξῃ τὰ παρὰθύρα καὶ ν' ἀγωνίζεσθαι νὰ
παντρεύῃ σὲ ποῖο παρὰθύρο θάτανε ἡ τάξη της.

Ἡθελεῖ ὅρα, ποὺ με λαχτάρε την καρτεροῦσε. Τὰ ζω-
γίσιμα ἀγωνίσανε νὰ ξεχύουνται μέλσι ἀπὸ τὴν πόρτα
Νά, κ' ἡ Μαριγούλα. Ἀντὶ τὴν τὴ ξυγώσας, πήρε καὶ κρύ-
φτηκε στ' ἀγωνάρι τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Καὶ γάρηκε